

Herättäjä-Yhdistys ry
PL 21
62101 Lapua
Puh. 06 4335 700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

Lauantai 7.7.2018
Lähetysseurat klo 15.30
Päivi Löytty

Perille pääsee jalkaisin. Aasillakin, mutta jyrkät ylä- ja alamäet ovat eläimelle hankalia, vaarallisiakin. Autolla, jopa vahvalla nelivedolla matka keskeytyy isojen tiellä olevien kivenlohkareiden vuoksi. Lähelle pääsee parhaiten rauhallisesti ja hitaasti edeten, askel kerrallaan.

Kävellen voi kuumassa ilmanalassa ketterästi etsiä varjoon, sivuuttaa isot kalliot ja liikkua maaston mukaan. Voi laskeutua alas aina hiekkaan ja tomuun saakka, sinne, jossa alueen asukkaat ovat tuhansien vuosien ajan perinteisellä tavalla eläneet. Syrjässä asutuskeskuksista Kaoko-vuorilla, Luoteis-Namibiassa on harvaan asuttu himba- ja dhimba-heimojen alue, punaisen hiekan maa.

Norjalainen teologi, professori Alf Oftestadt kirjassaan *The Biblical understanding of Diakonia* määrittelee diakoniatyön olemusta kreikan sanojen *dia oikon* kautta. Hän kääntää sanat englanniksi: *through the dust* pölyn läpi, kautta — pölyn avulla, välityksellä tai *to kneel down into the dust* polvistua palvelemaan pölyssä/tomussa. Oftestadtin mukaan kreikan sanalla *diokein* tarkoitetaan mestaria seuraavaa palvelijaa. Jeesuskin kulki jalkaisin hiekkaisilla ja tomuisilla teillä. Hän liikkui rajamailla ja äärialueilla. Lähelle pääsee alas kumartuen. Polvistuen tomuun voi ihmisiltä kasvojen kysyä Jeesuksen sanoin, ”mitä tahdotte, että minä teille tekisin?”

Mitä on pöly, tomu? Erittäin hienojakoista ja kuivaa maa-ainesta tai tuhkaa. Tomu, hiekka — valkoinen Namibian Ambomaalla tai punainen Kaoko-vuorilla, kaikessa on perusteiltaan samat aineosat. Kuten on ihmisen koostumuksessa muun muassa happi, vety, hiili, kalsium, rikki, kalium — kaikilla ihmisillä sama. Kaikki on tomusta tullut, kaikki palajaa tomuun. Valkoisen ja punaisen hiekan mailla elämä on riippuvainen tästä tomusta.

Lähetystyössä ei ole kyse vain lähtemisestä ja lähettämisestä, vaan myös lähestymisestä, tulemisesta lähelle. Tässä on lähetystyön vaikeus ja haaste. Miten mennä lähelle, ylittää monet rajat? Namibian evankelisluterilaisen kirkon äärialueilla toimii kirkon omia lähetystyöntekijöitä. He tulevat ihmisten keskeltä ja jakavat heidän kanssaan elämän todellisuuden, ilot ja surut tuossa tomussa. Selma Kumengu, Petrus Eliakim, Sackeus Mutika, vastikään koulutetut uudet lähetystyöntekijät kohtaavat ihmiset kokonaisvaltaisesti.

Lähelle voi päästä myös tulemalla kaukaa ja sitoutumalla elämään ihmisten arjessa. Juhannuksena tuli kuluneeksi 150 vuotta siitä, kun ensimmäiset lähetystyöntekijät Suomesta lähtivät kohti Namibiaa, silloista Lounais-Afrikkaa. Matkaa tehtiin hitaasti. Perille päästiin kaksi vuotta myöhemmin. Ambomaalla evankeliumin saapumisen 150-vuotisjuhlaa vietetäänkin vasta 2020. Tänäpäin sadoista suomalaisista lähtijöistä muistamme erityisesti lähetystyöntekijää, teologi Ulla Nenosta, joka työskenteli uskollisesti 54 vuoden ajan Namibiassa. Viimeiset työvuotensa pienessä Opuwon kaupungissa Kaoko-vuorilla. Ulla palasi muutama vuosi sitten Suomeen, Tampereelle, jossa hän kuoli kuluvan vuoden maaliskuussa ja haudattiin 7. huhtikuuta Vatialan hautausmaalle. Hän, palvelija,

Herättäjä-Yhdistys ry
PL 21
62101 Lapua
Puh. 06 4335 700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

seurasi mestarinsa jalanjälkiä. Ulla eli ja teki työtä ihmisten parissa rajoja ylittäen, yhtäläisesti valkoisen ja punaisen tomun alueilla Ambomaalla ja Kaoko-vuorilla.

Mitä ihmiset Kaoko-vuorilla, Etangassa, Otjorutessa, Opuwossa vastaavat Jeesuksen kysymykseen? Vastauksia on monia: auta meitä, tarvitsemme ruokaa, viljaa, öljyä, peittoja, vaatteita, talon. Tarvitsemme kirkonpenkkejä, patjoja, vettä, pellon, siemeniä, kuokkia, raamattuja, lauluja, ensiaputarvikkeita, lääkkeitä, luku- ja kirjoitustaitoa, työtä, paperia, aurinkopaneeleita. Kaipaamme vierailuja, kuulemista, valoa, koulutusta, ohjausta, rukousta, lohdutusta, neuvoja, kiitosta, kohtaamista. Samoja ihmisten tarpeita kaikkialla maailmassa. He sanovat myös: toivomme, että kävisitte meitä tapaamassa ja voisimme kokea itsemme tärkeiksi ja elämämme tarpeelliseksi, että olisimme olemassa. Puhukaa puolestamme!

Lähetystyötä on mahdotonta tehdä ilman diakonista palvelua. Diakonia on väkevää julistusta Jumalan rakkaudesta. Jumalan lähestymistyötä maailmassa. Rajojen ylittäminen on uskaliasta ja jännittävää. Mutta siinä kuljetaan salattuun samuuteen, yhtäläiseen ihmisyyteen, jossa tomusta muovattu syntyy elämään sielukkaana ihmisenä yhteydessä Luojaan ja toisiin Luojan luomiin. Jeesuksen kysymykseen vastataan myös: auta meitä kasvamaan vahvoiksi ja osaaviksi, tietäviksi ja taitaviksi tekemään itse. Haluamme osata ja onnistua kehittämään hyvinvointiamme!

Oftestadtin mukaan kreikan kielen sana *diakonein* tarkoittaa palvelua vaivaa nähden. Palvelua ja löytää, kasvotusten itsensä kanssa. Tukiessaan ja yrittäessään auttaa oppiikin heiltä, joilla ei muka ole mitään. Sitä miettii, voiko kysyä ja osaako tehdä mitään. Entä jos siellä, mitä kuvittelemme marginaaliksi, reunassa olevaksi, tyhjäksi tilaksi syrjässä, onkin jotain annettavaa meille? Onko se sittenkään tyhjä tila? Se muuttuukin eläväksi nähdäksemme oleellisen. Pysähtyen, kohdaten ja vaivaa nähden oppii lähellä olosta ja välittämisestä. Että siellä, jossa ei näytä olevan mitään, onkin toivoa, iloa, yhteyden voimaa ja rakkautta.

Askel kerrallaan sinne, missä odotetaan ja kaivataan. Askel kerrallaan sieltä tullaan myös vastaan. Askel kerrallaan, sen nopeammin ei pääse lähelle.